

Kia, mökki ja maaginen kirjasto

Kian perheen loputtoman pitkä automatka mökki reissulle hiihtolomaksi oli vihdoinkin ja viimein päättynyt.

Ruskea hiuksinen, 12-vuotias tyttö Kia nousi autosta jalat aivan puutuneina.

Hän oli valmis nyt vain lepäämään ja ehkä katsomaan jotain elokuvaa mökin valkoiselta sohvalta.

“Kia pärjäätkö hetken yksin jos me menemme kauppaan?” Kian äiti kysyi.

“Pärjään. Tuotteko jotain herkkuja?” Kia kysyi.

“No mitä haluaisit?” Kian äiti kysyi.

“Ihan sama tuo jotain vain.” Kia sanoi.

Kian vanhemmat sulki ulko-oven ja lähtivät kauppaan autolla.

Kia laittoi valkoisen laturinsa kiinni seinään ja jätti puhelimensa lataamaan mustalle pöydälle, joka oli sohvaa edessä mökin olohuoneessa.

Hän istui sohvalle ja tuijotti olohuoneen seiniä.

Olohuoneessa oli kaappeja ja tv pöytä sekä keskikokoinen televisio.

Kia laittoi television päälle sohva pöydällä olevalla kaukosäätimellä.

Hän kuuli ikkunasta kauhean lumisateen ja tuulen puhalluksen.

Ikkuna oli jäänyt auki.

Mustalle tuolille oli tullut lunta tai nyt se oli melkein vettä.

Kia sulki ikkunan.

Televisiossa näkyi vain säröilevää lumisadetta eri väreissään.

Hän vaihtoi kanavaa mutta ei niitä kai ollut koska lumisade ei vaihtunut miksiäkään.

Kia sulki television ja nousi sohvalta.

Hän käveli ruskealle ovelle josta hän pääsisi omaan huoneeseensa.

Huone ei ollut iso. Huoneessa oli musta pöytä, valkoinen tuoli, sänky ja pieni vaatekaappi sekä ikkuna.

Kia istui sängylle ja pohti mitä voisi tehdä kun oli mökissä aivan yksin.

Hän palasi huoneestaan käytävälle ja huomasi ruskean kirja hyllyn.

Hän otti ruskea kantisen kirjan.

Kia silmäili kirjan takakantta ja ensimmäisiä virkkeitä.

Hän istui tyytyväisenä sohvalle ja alkoi lukea lattia valon valossa.

Aikaa vierähti Kian mielestä liiankin kauan.

Vanhemmat eivät olleet tulleet vielääkään.

Kia vilkaisi ikkunasta ulos.

Hirveä lumimyrsky. Ulos ei ollut nyt mitään asiaa.

“Jos auto on jäänyt jumiin myrskyn keskelle.” Kia sanoi hätäntyneenä itsekseen.

Kia otti puhelimensa joka oli latautunut 87%.

Hän soitti äidilleen.

Kukaan ei vastannut puhelin sanoi ainoastaan “Tähän numeroon ei juuri nyt saada yhteyttä. Lähetä viesti äänimerkin jälkeen.” Puhelimesta kuului.

Kia painoi puhelimen punaista nappia turhautuneena ja valitsi isän numeron.

“Tähän numeroon ei juuri nyt saada yhteyttä. Lähetä viesti äänimerkin jälkeen.” Puhelimen ärsyttävä vastaaja ääni sanoi.

Kia painoi taas punaista hylkäämisnappia ja laittoi puhelimen pöydälle ärsyyntyneenä.

Hän otti ruskean kirjan vierestään ja vei sen takaisin kirjahyllyyn.

Kirjahylly kääntyi itsestään ja avasi oven pimeälle käytävälle jonka seinällä oli pieni käteen otettava lyhty jotta käytävällä näkisi jotain.

Hän katsoi käytävää ihmeissään eikä tajunnut mitä oli tapahtunut koska hetki tuntui kuin Kia olisi hypännyt johonkin elokuvaan tai sarjaan.

Kia otti lyhdyn ja lähti kävelemään käytävää pitkin.

Ovi pamahti Kian takana kiinni eikä ollut mahdollisuutta enää kääntyä takaisin.

Hetken päästä Kia tajusi että oli unohtanut puhelimen laturiin.

Kia huokaisi ja jatkoi matkaa.

Vasta kun hän oli muistanut unohduksen hän alkoi kaivata puhelinta vaikka se tuskin auttaisi mihinkään kun täällä ei varmaan ole edes nettiä ja kumpikaan vanhemmista ei vastaisi kuitenkaan.

Hän jatkoi kävelyä kunnes hänen edessään oli ruskea ovi.

Hänen kädet alkoivat täristä ja vapista eikä käytävälle tulo ollutkaan niin mahtava idea miltä oli aluksi tuntunut.

Kia avasi oven vapisevin käsin.

Oven takana oli kaunis kirjasto.

Paljon erilaisia hyllyjä ja kierteilevät mustat portaat joita pitkin pystyi hakea kirjoja ylä-hyllystä.

Hienoin asia oli kuitenkin kauniit kultaiset lintuhäkit jotka roikkuivat katosta.

Häkeissä oli kauniita valkoisia pöllöjä kirjekuoret suussa.

Hän katsoi kirjastoa lumoissaan vaikei varmaan todellakaan ollut nähnyt kaikkea mitä kirjasto sisälsi ensimmäisellä vilkaisulla.

Kia lähti kävelemään kirjaston käytävää pitkin.

Kia näki kattoon asti ylettyviä kirjahyllyjä ja lisää kultaisia häkkeitä ja pehmeitä tuoleja ja riippukeinuja joissa voisi istua ja lukea.

Hän kääntyi mentyään käytävän loppuun ja näki yllättävän näyn joka sai kädet taas vapisemaan.

Lohikäärme. Iso punainen siivekäs lohikäärme.

Lohikäärme nukkui rahojensa vieressä Kirja hyllyjän välissä.

Kia toivoi ettei olisi nähnyt häntä juuri nyt sillä kirjoihin uppoutuminen olisi ollut paljon mukavampaa ja turvallisempaa.

Vaikka lohikäärmeen näkeminen olisi unelmien täyttymys silti kun se tapahtui oikeasti, se pelotti.

Kia ei uskaltanut enää liikkua askeltakaan lähemmäs lohikäärmettä sillä vaikka se nyt nukkui se tuskin nukkuisi enää pitkään.

Kia juoksi takaisin ruskealle ovelle josta oli saapunut kirjastoon.

Hän yritti avata ovea mutta se ei enää auennut.

Hän vain paukutti ovea minkä sai ilman että oven kahva lähtisi irti vaikka tuskin hänellä olisi niin paljoa voimaa kuitenkaan.

Ovi pysyi kiinni.

Kia yritti pysyä rauhallisena mutta hän oli kuitenkin ansassa lohikäärmeen kanssa.

“Kaikki on hyvin, kaikki on hyvin.” Kia toisteli itsekseen vaikka ei se auttanut hänen oloaan ollenkaan.

“Ehkä jostain kirjasta olisi apua. Kyllä täällä varmaan lohikäärme kirjoja löytyy.” Kia puhui itsekseen.

Pöllöjen suussa olevat kirjeet alkoivat kiinnostaa Kiaa.

Kia otti tuolin ja työnsi sen kultaisen häkin alle.

Kia nousi tuolille ja avasi pöllönhäkin.

Valkoinen pöllö katsoi Kiaa ihmeissään.

Kia otti pöllön suusta kirjekuoren ja avasi sen.

Hän otti kirjekuoren sisältä kirjeen ja kirje oli tyhjä.

Kian naamasta huomasi pettymyksen ja hän laittoi kirjeen takaisin kirje kuoreen ja jätti sen kultaisen häkin lattialle pöllön viereen.

Kia työnsi tuolin takaisin.

Kia oli istumassa tuolille kunnes kirjaston toisesta päästä kuului möreä huokaus.

Kia alkoi panikoida ja täristä.

Lohikäärme oli herännyt.

Kia juoksi ympäri kirjaston aulaa ja etsi piilopaikkaa niin nopeasti kuin suinkin kykeni mutta ei keksinyt mitään minne piiloutua.

Lohikäärmeen askeleet kuuluivat käytävältä.

Kia käveli niin nopeasti kuin pystyi mustiin portaisiin.

Kia jäi portaiden ylä-päähän varmana siitä että jäisi kiinni lohikäärmeelle.

Lohikäärme käveli aulaan.

Lohikäärme avasi lintuhäkin jonka pohjalla oli avattu kirjekuori ja Kiasta tuntui ettei hän voisi hengittää jäämättä kiinni.

“Joku on täällä.” Lohikäärme sanoi matalalla äänellä.

Lohikäärme avasi toisen häkin ja otti kirje kuoren häkissä olevalta valkoiselta pöllöltä ja lähti pois aulasta.

Kia uskalsi taas hengittää kun lohikäärme oli lähtenyt

Kia huokaisi helpottuneena.

Lohikäärme palasi pian kirjekuoren ja mustekynän kanssa ja antoi kirjeen takaisin valkoiselle pöllölle, joka lähti lentoon.

Pöllö lensi auki olevalle ikkunalla jolloin Kia tajusi että hän voi paeta ikkunan kautta.

Lohikäärme katsoi pöllöään tyytyväisenä.

Lohikäärme laittoi mustekynän pöydälle ja otti kirjan hyllystä ja lähti pois aulasta.

Kia huokaisi helpotuksesta ja käveli portaat takaisin alas.

Hän käveli ikkunalle ja katsoi ulos.

Ulkona näkyi ruohon täyteen rinne ja kaunis kesältä muistuttava taivas.

Kia katsoi sitä hetken lumoissaan ja muisteli kaikkia kesäisiä muistojaan kunnes hän tajusi että on maaliskuu.

“Missä ihmeessä mä olen?” Kia kysyi itsekseen tuijottaen ikkunaa.

Jos hän haluaisi takaisin mökkiin hänen täytyisi päästä kulkemaan lukitusta ovesta.

Kia yritti avata oven vapisevin käsin mutta ei siitä mitään vielääkään tullut.

Jos hän vielä paukuttaisi ovea lohikäärme kuulisi hänet varmasti.

Jos hän pakenisi ikkunasta hän olisi ihan hukassa ja pulassa tiesmissä.

“Taas tämä sivu katkesi. Ikinä ei voi lukea rauhassa rikkumatta jotain.” Lohikäärme sanoi ärsyyntyneenä.

Lohikäärmeen askeleet kuuluivat käytävältä.

Kia juoksi portaisiin hätäillen ja hengästyneenä.

Lohikäärme tuli aulaan rauhallisesti ja vaihtoi kirjansa toiseen.

Lohikäärme palasi kirjaston toiseen päähän lukemaan.

Kia huokaisi jälleen.

Kia yritti pohtia mitä hän voisi tehdä.

Jos lohikäärme ei olisi kirjastossa Kia tuskin haluaisi sieltä pois vaikka pääsisi mutta lohikäärme vaikutti niin pelottavalta että pois oli päästävä.

Kia otti kirjan jota lohikäärme oli lukenut ja etsi revittyä sivua uteliaana.

Lohikäärmeen kirja oli tavallinen paksu satukirja tosin hieman pöyinen sellainen.

Sillä sivulla jossa lohikäärme oli lukemassa oli kertomusta lohikäärmeiden kauheudesta ja kauheuksista ja muista ilkeistä teoista ja myyteistä.

Kia katsoi sivua hetken ja sulki kirjan.

Hän pisti kirjan takaisin hyllyyn.

Hän käveli alas aulaan.

Kia otti tuolin ja kurottautui sen avulla lintuhäkkiin.

Hän avasi lintuhäkin oven.

Valkoinen pöllö katsoi Kiaa hämillään pää vinossa.

Kia nappasi kirjeen pöllöltä.

Pöllö katsoi Kiaa halveksuvasti.

Kia otti aulan pöydältä lohikäärmeen mustekynän.

“Osaakohan pöllö viedä kirjeen mökille vaikka en tiedä osoitetta.” Kia pohti ääneen.

Pöllö nyökkäsi tyytyväisen näköisenä.

Kia avasi kirje kuoren ja otti sen sisältä tyhjän kirjeen ja laittoi sen pöydälle.

“Apua. Olen jumissa lohikäärmeen kirjastossa. Ruskean kirjahyllyn takana on pimeä käytävä. Käytävän takana on kirjasto. Eihän siinä mitään mutta täällä on lohikäärme. Toivon että joku voisi auttaa minut täältä pois. Terveisin: Kia.” Hän kirjoitti paperiin.

Hän laittoi paperin kirjekuoren sisään.

Kia antoi kirjekuoren pöllölle.

Pöllö lähti lentoon.

“Toivottavasti pöllö saa sen vietyä vanhemmilleni.” Kia ajatteli toiveikkaana.

Kia olisi toki odotellessa halunnut ottaa kirjan lukea jossain piilossa rauhassa ja vaikka unohtaa koko lohikäärmeen olemassa olon mutta se tuskin onnistuisi.

Kia alkoi selailla useita kirjoja ja lukemaan ensimmäisiä virkkeitä ja takakansia. Mielenkiintoisista kirjoista hän saattoi lukea pidempäänkin muttei silti halunnut perehtyä juoneen, sillä muuten aika kuluisi hetkessä ja hän olisi saanut koko kirjan luettua ja lohikäärme olisi varmasti löytänyt hänet. Lohikäärmeen useat kirjat olivat pölyisiä tai hieman palaneita ja siksi sivun reunat mustaksi kärventyneitä.

Sivut olivat myös melko ohuita ja siksi lohikäärme saisi ne repäistyä todella helposti, joten ei ihme, että sivuja puuttui niin paljon.

Aikaa kului jonkun verran ja kirjastossa oli hiljaista.

Kia ihasteli taas kirjastoa ja sen upeita yksityiskohtia.

Kirjaston seinillä oli kukkaköynnöksiä ja kaikkea muuta kasvillisuutta.

Kia alkoi kävellä jonkun aikaa ympäriinsä aulassa ja hyllyköiden välissä.

Lohikäärme oli nukahtanut.

Kia ei ollut enää niin pelokas kuin mitä aiemmin mutta kun hän käveli lohikäärmeen ohi hän pidätti hengitystään.

Hän huokaisi syvään päästyään kauemmaksi lohikäärmeestä.

Kia käveli hetken eteenpäin, kunnes aulan ikkunan luota kuului pieni kolahdus.

Kia riensi aulaan.

Kolahdus kuului tutun pöllön siivestä, joka osui ikkunan reunaan, kun hän palasi sisään.

Pöllöllä ei ollut kirjettä joten Kia oli toiveikas.

Kia käveli takaisin lohikäärmeen luo melko nopeaa kunnes hiipi jälleen sen ohitse.

Lohikäärme haukotteli joka sai Kian pysähtymään ja tärisemään.

Lohikäärme nousi istumaan ja alkoi hieroa silmiään.

Kia oli peloissaan eikä ollut varma mitä tehdä, kunnes tajusi että hänellä on vain noin kymmenen sekuntia aikaa juosta piiloon.

Kia juoksi niin nopeaa pois ja näki uuden oven jonka taakse piiloutua.

Kia avasi oven joka yllättäen avautui melko helposti.

Oven takana oli kuin varasto huone jossa oli mustekyniä ja kirjepaperia sekä kirje kuoria ja uusi ovi.

“Taas ovi?” Ihmettelin.

Kia avasi senkin ja sen takana oli kasoittain paperia jossa oli vain vähän tekstiä tai palaneita kirjoja.

Kia otti yhden paperin.

“Hyvä kustannusyhtiö Otava kirjassanne on virheellistä tietoa lohikäärmeistä. Ymmärrän kirjan olevan fantasia kirja mutta kyseinen kirja loukkaa minua ja toivon teidän poistavan sen.” Luin ääneen.

Kia otti toisenkin paperin.

“Tervetuloa lohikäärmeen kirjastoon! Yllinkyllin komedia kirjoja lohikäärmeistä ja muutakin kirjallisuutta.” Kia luki ääneen.

“Väärän tiedon lohikäärme kirjoja?” Kia sanoi kysyvällä äänellä.

“Mitä sinä teet polttoroskiksessani?!” Kuului takaani lohikäärmeen äänellä.

“M-mä vain v-vain... öö” Kia änkytti.

“Nyt ei auta mikään selittely. Mitä sä kuvittelit kun tulit lohikäärmeen kirjastoon?”

“No kun en mä halunnut tulla tänne!” Kia huusi.

Seurasi hetken hiljaisuus.

“No miksi sitten tulit?” Lohikäärme kysyi hämillään.

“No kun mä vähän eksyin tavallaan tai en mä osaa sanoa. Ethän polta mua?” Kia sanoi.

“Taisit lukea komedia kirjallisuutta.” Lohikäärme sanoi ja nauroi.

“Sun kannattaa varmaan poistua. Sulkemisaika meni jo tunti sitten ja sä olet ihminen.” Lohikäärme jatkoi.

“Mä en oikein tajua.” Kia sanoi

“Ne kirjat on vaan komedia kirjoja. Ei kaikkea kannata uskoa. Silti ihmettelen miten pääsit tänne?”

Lohikäärme kysyi.

“Ne on fantasia kirjoja.” Kia sanoi.

“No ehkä teilläpäin. Komedial kirjat on Lohikäärmeille vähän sama kuin fantasia teille. Miten sä pääsit tänne ja kuka olet?” Lohikäärme kysyi.

“Mä oon Kia ja tuln hiihtoloma mökin kirjahyllyn kautta.” Kia kertoi

“Takaoven kautta?” Lohikäärme kysyi.

“Joo.” Kia vastasi.

“Kiva.” Lohikäärme sanoi.

“Miten mä jouduin tänne kirjahyllyn kautta?” Kia kysyi.

“Kirjat on peräisin meidän kirjastosta tietenkin.” Lohikäärme sanoi.

“Tuleeko hyllyistä tuollaisia jos niiden kirjat on täältä?” Kia kysyi.

“Joo.” Lohikäärme sanoi.

“Saanko pinkan kirjoja ja ison kassin?” Kia kysyi.

“Ota niin paljon kirjoja kuin haluat.” Lohikäärme sanoi.

Kia alkoi keräämään kiinnostavimpia kirjoja ja ehjimpiä.

Lohikäärme antoi Kialle mustan kassin ja avasi takaoven avaimilla.

“Kiitos ja heippa!” Kia huusi.

“Nähdään pian uudestaan!” Lohikäärme huusi ja ovi pamahti kiinni.

Kia käveli käytävän päähän painavan punaisen kirjakassinsa kanssa ja ovi oli auki hänen mökkiinsä.

Kia käveli takaisin mökkiin ja haistoi jotain joka tuli keittiöstä.

Se oli äitin leipomat lämpimät sämpylät.

Kia laittoi punaisen kassin kirjahyllyn viereen ja käveli keittiöön.

“Milloin nuo on valmiita?” Kia kysyi katsoen uunia jossa paistui pellillinen lämpimiä sämpylöitä.

“Aivan pian. Missäs neiti on ollut?” Kian äiti kysyi.

“No kirjojen parissa.” Kia sanoi.

“Okei. No mä sanon kun nuo on valmiita.” Kian äiti sanoi.

Kia katsoi kirjahyllyä ja sen vieressä olevaa punaista kassia.

“En malta odottaa että saan laitettua nuo kirjahyllyni.” Kia tokaisi ja otti kassin maasta.

Kia oli kävelemässä olohuoneeseen kunnes huomasi postiluukun alla olevan kirjekuoren.

Kia otti kirjekuoren ja avasi sen.

Se oli hänen kirjoittamansa kirje.

Kia repi sen ja laittoi roskikseen toivoen ettei kukaan huomaa sitä.

Loppu hiihtoloma meni kirjastossa lohikäärmeen kanssa.

Kia lupasi lohikäärmeelle tulevansa ainakin joka toinen perjantai sulkemisajan jälkeen kirjastoon auttamaan viikonloppu siivouksessa jos hän saisi hakea aina siivouksen jälkeen uuden kirjan.

Mökkireissun jälkeen Kia laittoi oman huoneensa mustaan kirjahyllyn runsaasti kirjaston kirjoja ja haki kirjoja aina vain lisää kirjastosta.